

ŞEHİT ÖĞRETMENLERİMİZ NECMETTİN YILMAZ, ŞENAY AYBÜKE VE TÜM ŞEHİTLERİMİZ ANISINA

1969 yılında çiçeği burnunda genç bir öğretmen olarak ilk görev yaptığım Biga İmam- Hatip Lisesi'ne, okul Müdürü Sayın Mustafa KORUZ beyefendinin davetlisi olarak Eğitim semineri için gittiğimde tanıştığım eski öğrencimiz meslektaşım Sayın Necmettin Çalışkan bey kardeşimin mesleğimiz adına yürek dağlayan “ **YA BİZ NE OLCAĞIZ ÖĞRETMENİM?**” yazısıyla siz okurlarımı baş başa bırakıyorum. İnşallah devletimiz Türk Silahlı Kuvvetlerimizin “ Pençe ve Kıran” hareketleriyle kırk yıldan beri kan ve göz yaşa akıtan bu terör örgütünün sonunu getirir. Amin...

Ülkeme Dair Baldıran Tadında Bir Anı:

Ya Biz Ne Olacağız?

Yıl 1993. Aylardan Kasım. Kasımın kaçı? İşte onu hatırlamıyorum.

1989 yılının 26 Aralığında başlamıştı Tunceli- Pertek Mustafa Kemal Lisesi' de ilk öğretmenliğim. Kalmak için bir ev bulana kadar yerleştiğim Öğretmenevi'nin misafirhanesinde kasvetle tanıştım. Çiçeği burnunda öğretmenken başlayan sıkıntım Pertek'ten ayrıldığım ana kadar hiç yalnız bırakmadı beni.

Misafirhanede odayı paylaştığım üç köy öğretmeni arkadaş... Ama köylerine gidemeyen köy öğretmenleri... Anlattıkları beynimi kemiriyor. Oysa hemen herkes her konuda ilk günlerin güzelliğinden bahseder değil mi?

İlkokulumun ilk günü, liseye ilk başladığımda, üniversiteli olduğum ilk gün, İstanbul'a ilk gelişim, askere gittiğim gün, seni ilk tanıdığımda...

Öğretmenliğimin ilk günü. Gece tanışıp sohbete koyulduğum, benim kadar genç, benim kadar heyecanlı ama hüznü ve hüsrânı benden önce tatmış, yaşamaya başlamış üç öğretmenden duyduklarım!...

Niye buradasınız diye sormadan da anlayacaklardır belki. Ah o hüznün başladığı ilk öğretmenlik gecem.

- Çünkü köyümüze gidemiyoruz. Bizi ziyaret ettiler. Korkuyoruz anlasana.

- Kim ziyaret etti, neden korkuyorsunuz?

Cevap vermekte zorlanıyorlar. Hayır, olaya gizem süsü vermek için değil. Onlar da üç günden beri buradalarmış. Üç gün önce onlarda her şeye rağmen sevdikleri öğrencilerle berabermiş.

Güzel ülkem, senin üzerindeki kirli emeller hiç bitmez mi?

Bölgesine, halkına, vatanına, ailesine, minik okullu kardeşlerine yaptığı kötülüğü, belki dünyanın en şerhileri bir araya toplansa yapamaz onun yaptığı kadar. Ama üç buçuk kandırılmış, mekânı dağlar, sığınağı gecenin karanlığı olan kişiler...

Korkmuş öğretmenim. Ondan Öğretmenevi'nde kalıyorlarmış.

Böyle bir atmosfer. Ve öğretmenliğimin ilk günleri. Köyde babamın evindeki kadar deliksiz uyuyamadım oradaki gecelerimde. Biraz da nasıl başladıysa öyle gitti işte.

Hüzün, kasvet, şehit haberleri, köy baskınları, kurşunlanan bebeler, yakılan okullar, patlayan mayınlar, kapanan fabrikalar...

Bu kasvet nasıl dağılacak? Yaptığım güzel şeylerden zevk alacağım ama, her haber yaralıyor, her haber yakıyor beni.

Koskoca üç yıl geçti. Geldik 93 yılının Kasım ayına. Havanın sertliği yüzümü yakıyor. Sanki sınıfa sığamıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. O derece niye sıkılmıştım bir anlam veremiyorum. Pencereye zor ulaşıyorum. Açıp başımı dışarı çıkarıyorum. Öğrenciler de buna bir anlam veremiyor. Rahat nefes alabilirim diye yaptığımı zannediyorum.

Yandaki sınıfta arkadaşım Nevzat Bey de belli ki daralmış, O da başını çıkardı pencereden.

Oh be! Tanıdık, güzel bir yüz. İçim serinler gibi oldu. Ama bir garipti. Gözleri kızarmıştı.

Evet, O ağlıyordu.

- Pirinççi!... Diyebildi.

Ateş göğsümü sarmıştı. Artık söylediklerinin bazısını duyuyor, bazısını duyamıyordum.

Anlayabildiklerim mi?...

Pirinççi Yatılı İlköğretim Okulu basılmış. Dört öğretmen şehit, bir öğretmen ağır yaralı.

Hepsini tanıyordum o öğretmenlerin. Hangileri şehit hangileri yaralı ne fark eder. Lokantada buluşur yemek yedik bazen.

Geçen hafta göreve başlayan iki arkadaş vardı ya, onlarda şehit. Konyalı Cemal Hoca ağır yaralı. Elazığ'a kaldırılmış. Aynı odaya toplamışlar, duvara dizmişler ve taramışlar...

- Yeter Nevzat Hoca'm. Dayanamıyorum artık. Anlatma.

Ahmet Hoca'nın kitapçı dükkânında karşılaşip hayırlı olsun dediğim bir haftalık öğretmenlerim.

Tam bir acziyet kuşatması. Tam bir tükenmişlik hâli. "Köyümüze geri dönelim" diyebildim.

Olmuyor işte ne yapalım. Kurşun bu kadar açıktır mı? Ateş bu kadar yakıcı mı?

İki gün sonra "Gidiyorum" dedim sınıfta.

- "Çocuklar ben gidiyorum. Hakkınızı helal edin."

Orta boylu, renkli gözlü, bir ayağı seken, çok da sevdiğim bir öğrenci son mermiyi sıktı kafama:

Öğretmenim! Siz gidiyorsunuz. Kurtulmak için. "Ya biz ne olacağız?"

Bu kadar hüzünden sonra beni yere serdin aslanım! İçim zaten yanıyordu. Alevi harlatman mı gerekirdi? "Kıymık" gibi beynime saplandı sorduğün soru. "Sülük" gibi emiyor o günden beri.

- Ya biz ne olacağız?... Öğretmenim! Kasım 1993

Necmettin ÇALIŞKAN

Biga Kız Anadolu İmam- Hatip
Lisesi Öğretmeni